

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/24/2017
Identifikačné číslo spisu:	5107213143
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5107213143.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Jany Bajánkovej v spore žalobcov 1/ P., bývajúceho v I., v dovolacom konaní zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mítrovou Polkovou, so sídlom v Žiline, Na priekope 174/13 a 2/ P., bývajúceho v B., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 7 C 203/2007, o dovolaniach žalobcu 1/, žalovaného a Slovenskej republiky, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 1. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 867/2013, 19 Co 736/2015, 19 NcC 23/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu 1/ v časti napádajúcej výrok rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 1. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 867/2013, 19 Co 736/2015, 19 NcC 23/2015, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Prievidza z 9. apríla 2010 č. k. 7 C 203/2007-464 vo výrokoch, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ po 1 659,69 € zmenený tak, že žaloba bola v tejto časti zamietnutá, **z a m i e t a**.

Dovolanie žalobcu 1/ v ďalších častiach **o d m i e t a**.

Dovolanie žalovaného a Slovenskej republiky, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, **o d m i e t a**.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza rozsudkom z 9. apríla 2010 č. k. 7 C 203/2007-464 určil, že „písomné“ tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000, založenom v spise Krajského súdu Prešov sp. zn. 1 T 9/2001 a v spise Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9 T 90/2006, v znení citovanom vo výroku rozsudku, sú nepravdivé a žalovanému (pôvodne označenému ako žalovaný 2/) uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ po 1 659,69 €. V prevyšujúcej časti žalobu proti žalovanému zamietol. Zamietol aj žalobu proti Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky v Žiline (pôvodne označenému ako

žalovaný 1/) a Slovenskej republike, v mene ktorej konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôvodne označenej ako žalovaná 3/). Uznesením z 27. apríla 2010 č. k. 7 C 203/2007-473 súd prvej inštalácie rozhodol o trovách konania strán a náhrade trov štátu. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej predovšetkým uviedol, že z ustanovenia § 7 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) síce nevyplýva, že by súd v civilnom procese bol oprávnený zasahovať do trestného konania, mal však za to, že nie je vylúčené, že i orgány činné v trestnom konaní môžu neprimerane zasiahnuť do osobnostných práv fyzických osôb, keď ich postup nie je možné hodnotiť ako postup, ktorý je v súlade so zákonom, resp. s tzv. zákonnou licenciou. Zastával názor, že v takom prípade je potrebné fyzickým osobám poskytnúť ochranu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že tvrdenia v úradnom zázname sú nepravdivé a sú spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcov, najmä ich dôstojnosť, česť a vážnosť v spoločnosti. Uviedol, že nebol zistený právne relevantný dôvod založenia predmetného úradného záznamu do trestných spisov týkajúcich sa konania tretích osôb; úradný záznam, ktorý naostatok nemá ani atribúty zákonne vykonaného dôkazu, skutkový stav v trestných veciach neobjasňuje a súd konajúci v trestných veciach z neho ani nevychádzal. Pôvodcom neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov je žalovaný (pôvodne označený ako žalovaný 2/), ktorý nepreukázal žiadnu skutočnosť, ktorá by podľa platného práva neoprávnenosť do práv žalobcov vylučovala. Majúc na zreteľ uvedené dospel súd prvej inštalácie k záveru, že žalobcovia sa dôvodne domáhajú určenia, že tvrdenia v úradnom zázname sú nepravdivé a že sčasti je opodstatnená aj ich požiadavka na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Čiastočné zamietnutie žaloby v časti domáhajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštalácie odôvodnil premlčaním časti práva žalobcov 1/ a 2/. Vychádzal pritom z toho, že premlčacia doba pre uplatnenie tohto práva začala plynúť „od okamihu, keď sa naplnilo, že neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti navrhovateľov v 1/ a 2/ rade v spoločnosti, resp. došlo k iným zrovnateľným aspektom“. Za rozhodujúci „okamih“ z hľadiska premlčania práva žalobcov považoval možnosť kompetentných osôb (vyšetrovateľov, prokurátorov, administratívnych pracovníkov) oboznámiť sa s obsahom úradného záznamu. K tomu uviedol: „Úradný záznam je s dátumom vyhotovenia 20.12.2000 a do podania obžaloby vo veci 1 T 90/2001 sa s ním ako aj s ostatnými časťami spisu oboznamovali vyšetrovatelia v rámci tvorby spisu, prokurátor, administratívne osoby. Po podaní obžaloby dňa 20.8.2001 sa so spisom oboznamoval predseda a členovia senátu Krajského súdu v Prešove, obhajcovia pri preštudovaní spisu a na pojednávaní dňa 30.1.2003, keď bol čítaný, sa s ním oboznámili i obžalovaní, pričom vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 30.9.2003. Už v uvedenom období mohlo dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti navrhovateľov v 1/ a 2/ rade v spoločnosti a teda i k uplatneniu práva na peňažnú satisfakciu (nezávisle na subjektívnej okolnosti). Predmetný nárok si však uplatnili až návrhom zo dňa 20.4.2007, čo je s poukazom na uvedené dátumy doba viac ako tri roky, preto v tejto časti je nárok premlčaný a námietka premlčania vznesená odporcom v 2/ rade je uplatnená dôvodne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci rozhodol dňa 10.6.2004, od ktorého dátumu do podania návrhu neuplynula doba troch rokov a najneskôr v tento deň sa s ním oboznamoval predseda, členovia senátu, administratívne osoby. Trestné stíhanie vo veci X. sa začalo 22.7.2004, v ktorej súvislosti bol ku vyšetrovaciemu spisu pripojený aj opis vyšetrovacieho spisu ČVS: V., v ktorom je, a to vo zväzku č. XXVII založený predmetný úradný záznam. Do podania obžaloby sa s ním, ako aj s ostatnými časťami spisu oboznamovali vyšetrovatelia v rámci tvorby spisu, prokurátor, administratívne osoby. Po podaní obžaloby dňa 20.1.2006 predseda senátu a členovia senátu Okresného a Krajského súdu v Žiline, obhajcovia pri preštudovaní spisu. Od uvedených dátumov do podania návrhu neuplynula doba troch rokov a nárok v tejto časti nie je premlčaný“.

2. Krajský súd v Trenčíne, konajúci o odvolaniach žalovaného (proti výrokom rozsudku, ktoré vyzneli v jeho neprospech) a žalobcov 1/ a 2/ (proti uzneseniu súdu prvej inštalácie v časti ukladajúcej im povinnosť nahradiť trovy štátu), rozsudkom z 1. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 867/2013, 19 Co 736/2015, 19 NcC 23/2015 zmenil rozsudok súdu prvej inštalácie vo výrokoch o splnení povinnosti žalovaným zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ po 1 659,69 € tak, že žalobu v tejto časti zamietol. V zostávajúcej časti rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil. Potvrdil aj uznesenie súdu prvej inštalácie vo výrokoch, ktorými bolo rozhodnuté o náhrade trov štátu a o náhrade trov konania strán. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštalácie o dôvodnosti žaloby v časti domáhajúcej sa určenia, že tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000 sú nepravdivé. Posudzujúc dôvodnosť žaloby o splnení povinnosti

žalovaným zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale dospel k záveru, že súd prvej inštancie sčasti nesprávne posúdil otázku premlčania práva žalobcov 1/ a 2/. Prisvedčil síce jeho záveru (opierajúcemu o judikát R 58/2014), že právo na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá plynie odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý raz, na rozdiel od neho, ale sčasti inak ustálil začiatok plynutia tejto premlčacej doby. Na odôvodnenie svojho zmeňujúceho rozhodnutia uviedol: „K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľov došlo jedným konaním odporcu, aj keď účinky môžu pretrvávať po dlhú dobu, v danom prípade tak, že spis, v ktorom sa úradný záznam nachádza, môže byť pripájaný k spisom v iných veciach. Úradný záznam, aj keď bol vyhotovený dňa 20.12.2000, bol čítaný na pojednávaní dňa 28.01.2003 vo veci, sp. zn. 1 T 9/2001, preto odvolací súd zastáva názor, že navrhovatelia mohli svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať 29.01.2003. Od toho dňa začala plynúť všeobecná 3-ročná premlčacia doba, ktorá skončila 29.01.2006. Navrhovatelia podali návrh na súd až dňa 20.04.2007, teda po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby“. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie „v zostávajúcej časti“ napadnutej žalovaným odôvodnil, rovnako ako vo svojom skoršom dovolacom súdom zrušenom rozsudku, tým, že žalovaný sa neopodstatnene domáhal zastavenia konania z dôvodu nedostatku právomoci súdu na rozhodnutie o žalobou požadovanom určení, že tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000 sú nepravdivé. K záverom súdu prvej inštancie v otázke právomoci súdu dodal: „I keď je pravdou, že v konaní o ochranu osobnosti nemajú navrhovatelia ako osoby dotknuté odpočúvaním možnosť domáhať sa ochrany v súvislosti s oprávnenosťou odpočúvania, je potrebné zdôrazniť, že navrhovatelia sa takejto ochrany ani nedomáhajú. Príkaz na odpočúvanie ako právoplatné rozhodnutie je pre súd záväzný, je ním viazaný, z tohto príkazu súd musí pri svojom rozhodovaní vychádzať a takéto rozhodnutie nie je neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne. Nezákonnosť rozhodnutia súd nemôže posudzovať ako otázku predbežnú. Odvolací súd však zdôrazňuje, že takýmito úvahami sa okresný súd pri svojom rozhodovaní ani neriadil. Rešpektoval ustálenú súdnu prax, podľa ktorej oprávnenosť vydania právoplatného príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný, resp. z ktorého súd musí vychádzať. Proti samotnému faktu odpočúvania telefonického rozhovoru sa preto osoba, ktorej rozhovor bol odpočúvaný, nemá možnosť brániť v konaní pred všeobecným súdom. V danom prípade sa navrhovatelia preskúmania oprávnenosti vydania príkazu na použitie informačno-technických prostriedkov ani nedomáhajú. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že predmetný úradný záznam, sp. zn. 9 T 90/2006 a sp. zn. 1 T 9/2001, založený v spise bez vecného dôvodu, neobjasňuje skutkový stav trestnej veci obvinených. Tvrdenia, ktoré obsahuje vo vzťahu k osobe navrhovateľov 1/, 2/), nie sú pravdivé. V tejto súvislosti poukazoval na ustanovenie § 88 ods. 4, 5 zákona č. 141/1961 Zb. v platnom znení s tým, že nebol ani právny dôvod založenia tohto úradného záznamu do spisov. Mal za nepochybné, že nad individuálnymi záujmami navrhovateľov 1/, 2/ v súvislosti s ich osobnostnými právami neprevládala závažnejšia a funkčne vyššia verejný záujem. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že Trestný poriadok upravuje činnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických a právnických osôb. Odvolací súd sa s poukazom na uvedené nestotožnil s názorom odvolateľa o nedostatku základnej procesnej podmienky, a to právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, ktorej existenciu súd skúma v každom štádiu konania. Občiansky súdny poriadok vymedzuje právomoc súdov, t. j. zákonom vymedzený rozsah otázok, ktorý je oprávnený riešiť ustanovenie § 7. Ani odvolací súd nevyvodil v danej veci absenciu právomoci, z dôvodu ktorej by musel konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu na konanie a rozhodnutie. Podľa ustálenej súdnej praxe zisťovanie danosti právomoci občiansko-právnych súdov sa totiž spravuje zásadou, že to, či právny vzťah a jeho riešenie patrí do právomoci občiansko-právnych súdov, závisí od obsahu (materiálneho aspektu) daného právneho vzťahu a nie od okolností, či právny predpis, upravujúci tento vzťah, je z legislatívneho hľadiska súčasťou toho-ktorého súkromno-právneho odvetvia práva (formálny aspekt). V danej veci navrhovatelia využili svoje právo podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k záveru, že prioritne poskytuje ochranu práv súd a iba vtedy, ak tak stanoví zákon, ju poskytuje iný orgán. Ochrana

subjektívnych práv nemôže byť vylúčená z pôsobnosti súdu vtedy, ak o tejto otázke nie je príslušným podľa zákona rozhodovať iný orgán, čomu je tak aj v preskúmvanej veci. Navrhovatelia sa v podanom konaní nedomáhajú nárokov vyplývajúcich z nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, ani iných nárokov, ale domáhajú sa ochrany osobnosti podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka“. Vo veci samej, v časti, ktorou súd prvej inštancie určil, že tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000 založenom v spise Krajského súdu Prešov sp. zn. I T 9/2001 a v spise Okresného súdu Žilina sp. zn. 9 T 90/2006, sú nepravdivé, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že v posudzovanej veci ide o úradný záznam, ktorý „nebol vyhotovený v súlade s podmienkami stanovenými zákonom a jeho obsah neobsahuje pravdivé skutočnosti“. V úradnom zázname uvádzané tvrdenia neboli významné pre trestné konania, pri hodnotení dôkazov z neho trestný súd neprihliadol. Záznam k prejednávanej trestnej veci mal „pochybný vzťah“ a nemal byť v spise ani založený. Pravdivosť v zázname zachytených tvrdení bola vyvrátená vykonanými dôkazmi. V úradnom zázname zachytené nepravdivé tvrdenia sú podľa odvolacieho súdu spôsobilé ohroziť práva žalobcov znížením ich cti, dôstojnosti a vážnosti. K týmto svojim záverom dodal: „Štát, ako aj štátny orgán, teda aj odporca 2/, si totiž nemôžu svoju právomoc vykladať tak, že majú akékoľvek právo vyvíjať činnosť, alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to ustanovuje Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústava a Občiansky zákonník“. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd aj námietku žalovaného (pôvodne označeného ako žalovaný 2/), že súd formuláciou svojho výroku odlišnou od petitu žaloby porušil zásadu viazanosti žalobným návrhom. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa žaloby o určenie, že tvrdenia v úradnom zázname sú nepravdivé, treba potvrdiť.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali 22. decembra 2015 dovolanie žalovaný a Slovenská republika, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a 4. januára 2016 žalobca 1/. Žalobca 1/ napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie a „v súvisiacom výroku“. Žalovaný a Slovenská republika podali dovolanie proti tej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalobca 1/ odôvodnil svoje dovolanie dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Ostatne uvedený dovolací dôvod vidí žalobca 1/ v tom, že odvolací súd sa odchýlil od skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie bez toho, že by zopakoval alebo doplnil dokazovanie (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a aby vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení, ktoré pri dovtedajšom rozhodovaní veci neboli použité (§ 213 ods. 2 O.s.p.). „Z opatrnosti“ (zrejme pre prípad, že by dovolací súd považoval za neopodstatnené jeho tvrdenie o zmlatčnosti konania, poznámka dovolacieho súdu) namietal žalobca 1/ aj správnosť právneho posúdenia veci v otázke premlčania ním uplatneného práva. Tvrdí a v dovolaní obšírne argumentuje, že záver rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011, uverejneného aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 58/2014) „nemá oporu v súčasnom stave hmotného občianskeho práva“. Podľa žalobcu 1/ bolo potrebné v okolnostiach prípadu a s prihliadnutím na to, že k obratu judikatúry v otázke premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy došlo až po podaní žaloby v preskúmvanom spore, posúdiť námietku premlčania uplatnenú žalovaným „ako nemravnú“. V závere svojho dovolania žalobca 1/ spochybňuje správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania strán sporu tvrdiac, že odvolací súd mal správne postupovať pri rozhodovaní o nich podľa § 142 ods. 3 O.s.p. Z uvedených dôvodov žalobca 1/ navrhol rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutých častiach zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaný a Slovenská republika, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, napadli spoločným dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolací súd potvrdil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, že „písomné“ tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000 sú nepravdivé. Dovolanie odôvodnili dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Tvrdia, že

rozhodnutie o tom, či informácie získané v priebehu trestného konania, uvedené v úradnom zázname z 20. decembra 2000, sú alebo nie sú pravdivé, nepatrí do právomoci súdu. Naostatok, ak už súdy konali o žalobe požadujúcej určenie, že tvrdenia v úradnom zázname sú nepravdivé, teda o žalobe, ktorú nemožno považovať za prostriedok ochrany osobnosti podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, mali ju posudzovať ako žalobu o určenie, podmienkou procesnej prípustnosti, ktorej, ale je preukázanie naliehavosti právneho záujmu na ňou žiadanom určení. Keďže súdy vec z tohto hľadiska neskúmali, zaťažili svoje konanie tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rovnako inou vadou konania je, že súdy určili nepravdivosť tvrdení v úradnom zázname, získaných za použitia informačno-technických prostriedkov, po desiatich rokoch len na základe tvrdení žalobcov a jedného svedka, ktorého sa záznam priamo týkal. Odvolací súd pochybil aj v tom, že potvrdil výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo určené, že sú nepravdivé aj také tvrdenia, ktoré sa obsahovo nezhodujú s tvrdeniami obsiahnutými vo vyšetrovacom spise. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vôbec nie je zrejmé, na základe, akých právnych predpisov dospel k záveru o tom, že čo má a čo nemá byť obsahom vyšetrovacieho spisu, teda nie je z neho zrejmé, na základe, akých právnych predpisov konštatoval naplnenie základného predpokladu pre vznik oprávnenia žalobcov domáhať sa ochrany osobnosti. Z uvedených dôvodov žalovaný a štát navrhli dovolaním napadnutú časť rozsudku odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

6. Žalovaný a štát navrhli dovolanie žalobcu 1/ zamietnuť, pretože jeho dovolaním napadnutá časť rozsudku odvolacieho súdu je správna.

7. Žalobca 1/ navrhol dovolanie žalovaného a štátu odmietnuť ako dovolanie, ktoré smeruje proti takému rozhodnutiu (jeho časti) proti ktorému nie je prípustné.

8. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 (ďalej len „CSP“) platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje, ale procesný účinok dovolaní podaných do 30. júna 2016, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní, sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery prijaté v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

11. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažným procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

12. Dovolanía žalobcu 1/, žalovaného a Slovenskej republiky (v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) smerujú proti rôznym častiam rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolaní strán proti nim preto posudzoval dovolací súd samostatne a v ďalšom osobitne skúmal prípustnosť a opodstatnenosť dovolania žalobcu 1/ proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej a proti „súvisiacim výrokom“, ako aj prípustnosť (spoločného) dovolania žalovaného a Slovenskej republiky.

republiky podaného proti potvrdzujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej a výroku o trovách konania.

13. Dovolanie žalobcu 1/ v časti smerujúcej proti zmeňujúcemu výroku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolanie vyvolalo preto v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP). Žalobcom 1/ napadnutý výrok bolo preto možné (a tiež potrebné) podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

14. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby vždy (teda aj vtedy, ak dovolanie bolo prípustné podľa ustanovení § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p.) ex offio skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p.

15. Žalobca 1/ v dovolaní (bod II. dovolania) výslovne namieta vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dôvodí: „Odvolací súd zmenu rozsudku okresného súdu odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa (str. 25 napadnutého rozsudku). Na rozdiel od súdu prvého stupňa skutkovo ustálil, že žalobcovia mohli svoje práva na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať 29.01.2003, pretože úradný záznam so sporným textom bol čítaný dňa 28.01.2003, vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 9/2001. Dovolateľ poznamenáva, že k zmene skutkových záverov odvolacieho súdu na rozdiel od súdu prvého stupňa došlo bez prejednávania veci na pojednávaní pred odvolacím súdom, čím odvolací súd odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. [...] Zo súdneho spisu nesporne vyplýva, že odvolací súd 26.07.2012 i 01.10.2015 len vyhlásil verejne rozsudok, o čom svedčia zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku, pričom odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery ako súdu prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie)“. Žalobca 1/ v rovnakej časti dovolania tiež cituje a vykladá ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p., no bez ďalšieho vysvetlenia, ako sa podľa jeho názoru táto vada prejavila v konaní odvolacieho súdu.

16. Podľa odvolacieho súdu žalobca 1/ vytýka túto vadu zmätočnosti neopodstatnene.

17. Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. ak bol odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri dovtedajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce, mal vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. V citovanom ustanovení bol predpísaný postup odvolacieho súdu, ak sa domnieval, že nárok, ktorý je predmetom konania, bolo treba posúdiť podľa iného zákona, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého zákona, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (paragrafu). Súčasne musela byť splnená aj druhá zákonná podmienka, že bolo toto iné zákonné ustanovenie rozhodujúce pre rozhodnutie veci.

18. Podľa § 213 ods. 3 O.s.p. ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakovol sám.

19. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

20. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

21. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 1 659,69 € z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku, kedy začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na predmetnú náhradu.

22. Otázka, kedy začína plynúť premlčacia doba je otázkou právnou, nie skutkovou. Právo na náhradu

nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jeden z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby práva na náhradu za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009).

23. Túto právnu otázku (inak) posúdil odvolací súd na základe skutkových zistení súdom prvej inštancie, s ktorými súhlasil a na týchto nič nemenil. Pri riešení otázky plynutia premlčacej doby odvolací súd ani nepoužil iný predpis (ustanovenie) hmotného práva než súd prvej inštancie, len ho inak vyložil. Jeho konanie nie je tak postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. majúcou svoj základ v porušení ustanovení § 213 ods. 2 a 3 O.s.p.

24. V ďalších častiach dovolania (bod III. až V. dovolania) žalobca 1/ obšírne oponuje právnomu záveru odvolacieho súdu, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje a „podnecuje“ dovolací súd, aby sa odklonil od svojho skoršieho publikovaného rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 194/2011 (R 58/2014).

25. Dovolací súd sa stotožňuje so závermi uvedeného judikátu a v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by ho viedli k tomu, aby dospel k právnomu názoru odlišnému od právneho názoru vyjadrenému v tomto judikáte, a teda, aby vec predložil podľa § 48 ods. 1 CSP veľkému senátu. Trojčlenný senát dovolacieho súdu sa stotožňuje s podstatou, zmyslom a závermi judikátu R 58/2014.

26. Cieľom právnej úpravy dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je záruka, že civilné sporové konanie bude založené na princípe rešpektovania ustálenej rozhodovacej praxe. Uvedený dovolací dôvod teda nadväzuje na princíp právnej istoty zvýraznený aj v čl. 2 ods. 2 a 3 CSP. Právna istota je definovaná ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

27. Hoci judikatúra najvyššieho súdu, vrátane ním prijatých stanovísk na zjednotenie rozhodovania, nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižšieho stupňa), ako aj v horizontálnej línii (medzi senátmi najvyššieho súdu navzájom). Ak už došlo k judikátornému vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“), je potrebné, aby súdy tento judikátorný posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

28. Osobitný proces, výsledkom, ktorého bolo publikovanie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 194/2011 v Zbierke, priznáva tomuto rozhodnutiu osobitný význam. Dovolací súd nevidí žiadny dôvod pre zmenu uvedeného judikátu. Nech už sú v literatúre výhrady k riešeniu zvolenému v tomto judikáte, pri nezmenenej podstate stretu názorov na danú otázku nie je daný dôvod na zmenu jeho záverov.

29. Rovnako nezistil dovolací súd dôvod na odklon od argumentácie uvedenej v jeho rozsudku zo 16. decembra 2004 sp. zn. 1 Cdo 148/2004 vyúsťujúcej do záveru, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

30. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca 1/ v časti dovolania smerujúcej proti zmeňujúcemu výroku odvolacieho súdu nepodložene uplatnil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.

c/ OSP spočívajúci podľa neho v nesprávnom posúdení právnej otázky premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy ako jedného z prostriedkov súdnej ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Žalobca 1/ v dovolaní výslovne nenapáda právny záver odvolacieho súdu, odlišný od záveru súdu prvej inštancie, týkajúci sa momentu začatia plynutia premlčacej doby v danej veci. Keďže dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP) predmetnú otázku neriešil.

31. Dovolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených záverov uzavrel, že dovolanie žalobcu 1/ je potrebné v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorými bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ po 1 659,69 €, zamietnuť ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

32. Vo vzťahu k časti dovolania žalobcu 1/ napádajúcej rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania („súvisiaci výrok“), dovolací súd uvádza, že ňou napadnutá časť rozsudku odvolacieho súdu mala procesnú povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, ale ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. dovolanie nepripúšťalo. Dovolanie proti nemu bolo prípustné iba vtedy, ak konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, malo niektorú z vád uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Takéto vady konania, ale dovolateľ netvrdil a nezistil ich ani dovolací súd. Obsah dovolacích námietok voči tomuto výroku rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúci v tvrdeniach žalobcu 1/ o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p., smeroval voči právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu samotné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

33. Z tohto dôvodu najvyšší súd dovolanie žalobcu 1/ v časti smerujúcej voči výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

34. Žalovaný a Slovenská republika, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, podali spoločné dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie, že sú nepravdivé „písomné“ tvrdenia v úradnom zázname z 20. decembra 2000. Dovolanie odôvodnili dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

35. Z ustanovenia § 240 ods. 1 prvá veta O.s.p. vyplývalo, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu mohol podať účastník konania. Podľa § 90 O.s.p. účastníkmi konania, ktoré bolo možné začať iba na návrh (žalobcu), boli navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný), alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označoval.

36. Z obsahu spisu vyplýva, že Slovenská republika, v mene, ktorej konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, bola stranou sporu do právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie z 9. apríla 2010 č. k. 7 C 203/2007-464, ktorým bola žaloba voči nej zamietnutá pre nedostatok jej pasívnej legitimácie v spore. Proti tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie nebolo podané dovolanie a tak nadobudol právoplatnosť 4. mája 2010. Slovenská republika, v mene, ktorej konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, preto nemala v čase podania dovolania procesné postavenie účastníka konania (strany sporu), nebola teda na podanie dovolania oprávnená.

37. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie Slovenskej republiky, v mene, ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, bolo podané takým subjektom, ktorý na dovolanie nebol oprávnený. Jeho dovolanie preto dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. b/ CSP.

38. Dovolaním žalovaného je napadnutá taká časť rozsudku odvolacieho súdu, ktorá nemá znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a 3 O.s.p. Jeho dovolanie by bolo preto prípustné iba vtedy, ak

by konanie, ktoré jej vydaniu predchádzalo malo niektorú z vád uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ uvedeného poriadku. Takú vadu konania, ale odvolací súd nezistil.

39. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že rozhodnutie o tom, či informácie získané v priebehu trestného konania, uvedené v úradnom zázname z 20. decembra 2000 sú alebo nie sú pravdivé, nepatrí do právomoci súdu (podľa obsahu ide teda o námietky vady podľa § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p., poznámka dovolacieho súdu), dovolací súd poukazuje na svoje závery uvedené v uznesení zo 17. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 257/2012, ktorým zrušil prvší rozsudok odvolacieho súdu z 26. júla 2012 sp. zn. 19 Co 255/2010, 19 Co 256/2010, 19 NcC 28/2010, v zmysle, ktorých bolo nepochybné, že žalobou sa žalobcovia domáhali ochrany ich osobnosti, rozhodovanie, o ktorej žalobe rozhodne patrí do právomoci súdov rozhodujúcich v občianskom súdnom konaní (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Žalobcami žiadané súdne určenie, že „tvrdenia obsiahnuté v úradnom zázname [...] sú nepravdivé“, predstavuje nimi zvolený prostriedok ochrany ich osobnostných práv (porovnaj znenie žaloby: „S poukazom na povahu zásahu do osobnostných práv žalobcovia uplatňujú v rámci konania o ochranu osobnosti morálne zadostučinenie, ktoré ...“), rozhodnutie o ktorom určení v konaní o ochrane osobnosti nepochybne patrí do právomoci súdu. Otázka, či súd konajúci v občianskom súdnom konaní môže v rámci žalobcami zvoleného prostriedku ochrany ich osobnosti skúmať pravdivosť obsahu záznamu z 20. decembra 2000 vyhotovený pri výkone operatívno-pátracej činnosti Policajným zborom, a teda prehodnocovať výsledok operatívnej pátracej činnosti, je otázkou inou než otázkou právomoci súdu v zmysle vyššie uvedeného a jej zodpovedanie nevyžaduje výklad ustanovení § 7 O.s.p. o súdnej právomoci, ale dôkladnú analýzu predpisov upravujúcich vykonávanie operatívno-pátracej činnosti a nakladanie s jej výsledkami.

40. Pokiaľ žalovaný zastáva názor, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť pred súdom konať, treba pripomenúť, že pod odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení strany sporu, ktoré mu poskytoval Občiansky súdny poriadok [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

41. Žalovaný tvrdí, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom predovšetkým tým, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe, akých právnych predpisov dospel odvolací súd k svojmu rozhodnutiu.

42. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“.

43. Uplatnenie tohto stanoviska, ktoré bolo publikované v Zbierke pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo, keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Napadnutý rozsudok podáva vysvetlenie podstatných dôvodov, so zreteľom, na ktoré bolo rozhodnuté. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd preto dospel k záveru, že skutkove a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods.

1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonneho odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Z uvedeného dôvodu nejde pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku zároveň o tzv. inú vadu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Žalovaný teda nedôvodne namieta, že mu (ním tvrdenou vlastnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku) bola odňatá možnosť pred súdom konať.

44. K tvrdeniu žalovaného, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec, keď konal o pravdivosti informácií v úradnom zázname a použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu, dovolací súd poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014, podľa ktorej realizácia procesných oprávnení strany konania sa neznemožňuje právnym posúdením.

45. Namietaná tzv. iná procesná vada bola síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak, rovnako ako namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), mohla byť úspešne uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní (viď konštantnú judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

46. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

47. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z toho, že žiadna zo strán sporu nemala vo veci úspech.

48. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.